

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ' - חֲלָק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 595

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר

"אל הערפל"

הרשיה

שנאָמור ע"י כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בעיה"ק "נצרת עלית" ת"ו
בערב חג השבועות תש"ע לפ"ק
שסוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו,
תלויה בכח לימוד "הזהר הקדוש"

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הרב שליט"א רבנים חשובים ראשי הקהלה וכל הקהל הקדוש הזה.
הרב שליט"א בקש ממני שאגיד דברי ברכה וחזוק ומוסר, חשבתי לעצמי
האם אני ראוי לומר דברי מוסר לאנשים צדיקים כאלו שיושבים בנצרת עלית
ולומדים זזה"ק?

אבל אם מבקשים ממני כל כך הנה קשה לי לסרב.

על כן החלטתי שאומר לעצמי דברי מוסר בקול, ושאר אנשים גם כן ישמעו.
אנחנו עומדים כעת בערב חג השבועות, בשלשת ימי הגבלה, והכנה לקבלת
התורה.

ביום טוב חג השבעות קוראים בתורה בפרשת יתרו: בחדש השלישי לצאת
בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. אחר כך כתוב "והר סיני עשן

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד", ויהי קול השפך הולך וחוץ מאד משה ידבר והאלקים יעננו בקול.

מורי ורבותי! באדרא רבא קדישא (זהר חלק ג דף קכ"ח ע"א) כתוב: שהיה מעמד הר סיני בשעה שגלה רבי שמעון בן יוחאי את האדרא: וזה לשון האדרא: תנא רזין דרזין, כד פתח רבי שמעון ברזי דרזין, אודזע אתרא, [למדנו בביתא שבספר רזא דרזין, וכאשר פתח רבי שמעון לפרש את הסודות נודעזע המקום שישבו שם כדמיון הר סיני שנאמר בו ויחרד כל ההר מאד] וחבריו אתחלחלו. [והחברים התחלחלו ונרעדו כדמיון ישראל במתן תורה שנאמר ויחרד כל העם אשר במחנה]. – כמה גדול זכותו של הרשב"י זי"ע אשר בלמוד תורתו זוכים למעמד הר סיני וקבלת התורה.

במסכת שבת דף פח. א"ר אלעזר בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להם מי גילה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו דכתיב (תהלים ק"ג) ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע קול דברו, ברישא עושי והדר לשמוע.

והנה המספר של תיבת "רז" בגימטריא - או"ר - שבשעה שהרשב"י גילה את האדרא באו מלאכי השרת ופמליא של מעלה כדמיון של קבלת התורה בהר סיני, כמבואר באדרא, עיי"ש.

וזהו שנקראו בהבת קול שאמרה מי גילה "רז" זה לבני שמלאכי השרת זכו לראות, זהו האור הגנוז שמאיר את הנשמה, ומי שזוכה ללמוד וללמד את

1) הרבינו בחיי ביאר, וזה סיני עשן כלו – ההר היה עשן ולא האש כי האש שהיא לפני כבוד ה' אין לה עשן, ומה שאמר כעשן הכבשן, ידוע כי אין המשל דומה לנמשל, אבל מפני שאנחנו גשמיים אי אפשר לנו שנגעיר ונדמה הענינים השכליים רק בדברים הגשמיים שאנו שקועים בהם, וכן הכתוב המשיל יפי השמש וחרו יפי בן אדם, והמרוצה שלו בגלגלו למרוצת הגיבור, הוא שכתוב (תהלים יט) והוא כחזק יוצא מחפתו ישיש כגיבור לרוץ אורח, ודבר ידוע שאינו בערב ולא דומה לו על אהת מאלה אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים.

וכן הכתוב המשיל את הקב"ה לאריה, שנאמר (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא ה' אלקים דבר מי לא יבא, והענין לפי שאין לנו בכל בעלי חיים גופניים יותר גיבור ממנו וכדי לשכף את האזן מה שהיא יכולה לשמוע, ועל כיוצא בזה ארו"ל דברה תורה כלשון בני אדם.

זרה, וכאן - אף על גב דיעקב אדכר, הוא על אברהם. ולית פירוכא כלל במלה דא. אבל אי ידעת מלה או חדושא אימא:
(עד כאן מההשמטות).
השלמה מההשמטות (סימן יא)

השלמה מההשמטות סימן יא

פתח אותו יהודי ואמר, (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וגומר. מי הארץ? אותה הנודעת למעלה ומטה. היתה תהו, מה זה תהו? זה קו ירק שמקיף את כל העולם, ונקרא קו תהו, שפתיב (ישעיה לז) ונטה עליה קו תהו ואבניו בהו. כמו ששנינו, אבנים מפלמות שמשקעות בתוף התהומות, ומהן יוצאים מים.

עכשו יש לדעת, תהו, שהוא קו ירק, מהו קו ירק? אלא מצאנו בספר הרופא מקרטינאה, ויודן של קפרי שמו, וקוראים את שמו הרופא הקרטינאי, משום שהוא גדול על כל הרופאים ונכבד בחכמה. וכך אומרים בלשון פריס לאדם נכבד. והוא היה אומר, והארץ היתה תהו, מה זה תהו? הוא קו ירק שמקיף כל העולם, ומי הוא? קלפת האגוז, וזוהי הקלפה החיצונה, שהיא ירקת.

לפנים ממנו - בהו, והן אבנים מפלמות שמהן יוצאים מים. מתהו נמשך עור ובשר. מן בהו נמשכות העצמות. לפנים ממנו - וחשך, זו ההמשכה שנמשך ממנה העם של עשו. ואם תאמר מה זה תהו? הרי היא בודאי שהרי החשך תלוי ממנו, אלא אותן אבנים מפלמות נכנסו באמצע, שממנו נמשכות העצמות, כמו שנאמר. וחשך - משיכה דקה, שממנה נמשך עשו. ורוח אלהים - זה מת האגוז, שמשם נמשך יעקב השלם, כמו האגוז הזה, סוד הפתיב (יחזקאל א)

עבודה זרה. והכא אף על גב דיעקב אדכר, הוא על אברהם. ולית פירוכא כלל במלה דא. אבל אי ידעת מלה או חדושא אימא:

(עד כאן מההשמטות).

השלמה מההשמטות (סימן יא)

פתח ואמר ההוא יודאי (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וגו'. מאן ארץ, היתה דאשתמודע עלאה ופתאה. היתה תהו, מאי תהו. דא קו ירוק דאקיף כל עלמא ואיקרי קו תהו. דכתיב (ישעיה ל"א) ונטה עליה קו תהו ואבניו בהו. בהו, כמה דתנינן, אבניו מפולמות דמשתקען גו תהומי ומנהון נפקי מייז.

השתא אית למנדע. תהו דאיהו קו ירוק, מאן הוה קו ירוק, אלא אשכחן בספרא דאסיא דקרטינאה ויודאן דקסרי שמייה, וקראן שמייה אסיא קרטינאה. בגין דהוא רב על כל אסיין ויקריא בכחמתא. והכי אמר בלשון פריס לבר נש יקריא. והוא אמר, והארץ היתה תהו, מאי תהו, איהו קו ירוק דאסתר עלמא. ומאן איהו קליפא דאגוזא ודא איהו קליפה דלבר דאיהו ירוק.

לגו מניה בהו, ואינון אבנין מפולמות דמנהון נפקי מייז. מן תהו אתמשכאן עור ובשר. מן בהו אתמשכו גרמי לגו מניה. וחשך, דא משיכו דאתמשך מניה עמא דעשו. ואי תימא מאן תהו. הרי הוא ודאי, דהא חשך מניה תלייא. אלא אינון אבנין מפולמות, עאלו באמצעיתא דמניה אתמשכאן גרמי כמה דאתמר. וחשך משיכו דקיק, דמניה אתמשך עשו.

ורוח אלהים דא מוחא דאגוזא, דמתמן

והנה רוח סערה באה מן הצפון, כנגד התהו. לפנים ממנו - ענן גדול, כנגד הבהו. לפנים ממנו - ואש מתלקחת, כנגד החשך. לפנים ממנו - ונגה לו סביב, כנגד של ורוח אלהים.

ומתוכה פעין החשמל - לפנים מהכל, כנגדו מרחפת על פני המים, זו רוח האם העליונה שמרחפת על הכל. ויעקב השלם הוא, ונה מח האגוז, והקדוש ברוך הוא ימצאהו בארץ מדבר ודאי. אחר כך עשה הקדוש ברוך הוא את כל אותן הקלפות, שכלן יהיו משעבודות לו.

עד כאן היה כתוב באותו ספר של הרופא הקרטינאי. אחר כך היה רשום בכתוב הזה: כל שמירה שצריך רופא חכם לעשות לחולה ששוכב בבית חליו אסירי המלך, לעבד לרבוץ העולם, שפשהולף רופא חכם אליו, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישמן, מחלות ששורות עליו, מוצא אותו באסירי המלך.

אם תאמר, הואיל והקדוש ברוך הוא יצוה לתפס אותו, שלא ישפדל שום אדם אחריו - לא כף! שהרי דוד אמר אשרי משכיל אל דל וגומר. דל הוא ששוכב בבית חליו, ואם הרופא חכם, הקדוש ברוך הוא יתן ברכות לאותו שמשפדל בו, ואותו רופא ימצאהו בארץ מדבר, שוכב בבית חליו.

ובתהו ילל ישמן, שאותם חלאים דוחקים אותו. מה צריך לו לעשות? יסבנהו, יסוב סבות וביא עלות כדי שימנע ממנו אותם דברים שמוזיקים לו, יקיו לו ויוציא ממנו דם רע.

אתמשך יעקב שלימא, כגוונא דאגוזא דא. רזא דכתיב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, לקבליה דתהו. לגו מניה, ענן גדול, לקבליה דבהו. לגו מניה, ואש מתלקחת, לקבליה דחשך. לגו מניה, ונגה לו סביב, לקבליה דרוח אלהים.

ומתוכה פעין החשמל, לגו מפלא. לקבליה מרחפת על פני המים. דא רוחא דאימא עלאה, דקא מרחפת על פלא. ויעקב שלימא איהו, ודא מוחא דאגוזא וקודשא ברין הוא ימצאהו בארץ מדבר, ודאי. לבתר עבד קדשא ברין הוא דכל אינון קליפין יהון פולהון משתעבדן ליה.

עד הכא הוה כתיב בהווא ספרא (דאסיא) דקרטינאה אסיא. לבתר הוה רשים בהאי קרא, כל נטורא דאיצטריך אסיא, חפים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה אסירי דמלפא, למפלח למארי עלמא. דכד אזיל אסיא חפים לגביה, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון. מרעין דשריין עליה אשפח ליה באסירי דמלפא.

אי תימא הואיל וקודשא ברין הוא יפקוד לתפשא ליה דלא ישתדל בר נש אבתריה, לאו הכי. דהא דוד אמר (תהלים מ"א) אשרי משכיל אל דל וגו' ודל הוא דשכיב בבי מרעיה. ואי אסיא חפים הוא, קדשא ברין הוא יחב ליה ברכאן לההוא דישתדל ביה. וההוא אסיא ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב.

ובתהו ילל ישימון, דאינון מרעין דחקין ליה. מאי איצטריך ליה למעבד יסובבנהו, יסובב סיבוב וייתי עילות בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה, יקיו ליה, ויפוק מניה דמא בישא.

יבוננהו, יסתפל ויבין, ההוא מרעא ממה הוי.
ויסתפל בגין דלא יתרבי עלוי וימאן
ליה. לבתר יצרנהו כאישון עינו, בגין דיהא
נטיר פדקא יאות באינון משקין, באינון
אסוותא דאצטריכו ליה. ולא יטעי מניהו,
דאלמלי יטעי אפילו במלה חדא, קדשא בריך
הוא חשיב על אסא כאילו שפיך דמא
וקטליה.

בגין דקודשא בריך הוא בעי דאף על גב
דההוא בר נש איהו בבי אסירי דמלפא,
דישתדל בר נש עליה וסייע ליה לאפקא ליה
מבי אסירי.

והנה אמר הכי, קדשא בריך הוא דן דיני בני
עלמא לעילא, הן למות, הן לשרושי,
הן לעקור, הן לענוש נכסין. מאן דאתחזי
לענוש נכסין, נפיל בבי מרעיה ולא יתסי, עד
דעבר כל מה דאתגזר עליה. פיון דאתענש
בממוניה, ויהיב ליה כל מה דאתגזר עליה,
איתסי ונפק מבי אסירי. ועל דא איצטריך
לאשתדלא עליה, דיתן עונשא ויפוק.

מאן דאתחזי לשרושי, יתפסון ליה, ויהבי
ליה בבי אסירי. עד דישתרש מפלא.
וילזמנין דישתרש משייפוי, או מחד מניהו,
ולבתר יפקון ליה מבי אסירי.

מאן דאתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל
פופרא וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב.
ועל דא איצטריך לאסייא חפים לאשתדלא
עליה, אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא,
יאות. ואי לאו, יתן ליה אסותא לנשמתיה
וישתדל על אסוותא דנשמתא. ודא הוא אסא
דקודשא בריך הוא ישתדל עליה בהאי עלמא
ובעלמא דאתי.

יבוננהו, יסתפל ויבין אותו החלי
ממה היה, ויסתפל כדי שלא
יתרבה עליו וינמיך אותו. אחר
כך יצרנהו כאישון עינו, כדי
שיהיה שמור פראוי פאותם
משקים ובאותן רפואות שצריך
לו ולא יטעה מהם, שאלמלא
יטעה אפלו בדבר אחד, הקדוש
ברוך הוא מחשיב על הרופא
פאלו שפך דם ותרגו.

כי הקדוש ברוך הוא רוצה שאף
על גב שאותו אדם הוא בבית
אסירי המלך, שישתדל עליו בן
אדם ויסיע לו להוציאו מבית
האסורים.

והנה אומר כך: הקדוש ברוך הוא
דן דיני בני העולם למעלה הן
למות, הן לשרש, הן לעקר, הן
לתת ענש נכסים. מי שראוי לענש
נכסים נופל בבית חליו, ולא
יתרפא עד שעושה כל מה שנגזר
עליו. פיון שנענש בממונו ונתן
כל מה שנגזר עליו, מתרפא
ויוצא מבית האסורים, ועל זה
צריך להשתדל עליו שיתן ענש
ויצא.

מי שראוי לשרש, יתפסו אותו
ויתנו אותו בבית האסורים עד
שישתרש מהכל, ולפעמים
שישתרש מאיברים או מאחד
מהם, ואחר כך יוציאוהו מבית
האסורים.

מי שראוי למות כך זה, שאלו
יתן כל כפר וכל ממון שבעולם
לא ינצל, ועל זה צריך רופא חכם
להשתדל עליו. אם יכול לתת לו
רפואה מן הגוף - יפה, ואם לא
- יתן לו רפואה לנשמתו וישתדל
על רפואת הנשמה, וזהו רופא
שקדוש ברוך הוא ישתדל עליו
בעולם הזה ובעולם הבא.
אמר רבי אלעזר, עד עכשו לא

אמר רבי אלעזר, עד השתא לא שמענא מאסייא דא ומספרא דא, בר

מזמנא חדא. דאמר לי טייעא חדא דשמע לאבוי, דאסיא חד הוה ביומוי. דכד הוה מסתפל בבר נש פד איהו בבי מרעיה, הוה אמר, דא חי ודא מית. והווי אמרין עליה, (דהוי הוה זכאה), דחיל חטאה. וכל מאן דלא יכיל למדבק (אצ"ל למבזבז) מה דאיצטריך, איהו הוה קני ליה ויהיב מדיליה. והווי אמרין, דלית חפים בעלמא כגניה. ובצללותיה הוה עביד יתיר ממה דהוה עביד בידי, וכדומה לן, דא הוה ההוא אסיא. אמר ההוא טייעא, ודאי ספרא דיליה בדי איהו, דקא יריתנא מאבי אבא. וכל מלוי דההוא ספרא, פלהו אתייסדן על רזין דאורייתא ורזין סתימין אשכחנא ביה.

ומירין דאסוותא דאיהו אמר דלא יאות למפעל לון, פר מאן דאיהו דחיל חטאה. ואינון ממה דהוה עביד בלעם דהוה לחיש על מרע, והוא אמר בפומיה, ואתסי מיד. וכלהו בריר לון בההוא ספרא.

ואמר, דא אסור ודא מותר למאן דדחיל חטאה, בגין דמרעין סגיאין אמר, דתלייא אסוותא דילהון בלחישו דפומא, ואינון מסטרא דנחש, ומנהון מסטרא דקסם. וכל אינון דאסור לומר בפומא ואסור למעבד בעובדא, הוה אמר. עד דאשכחנא על מרעין ידיעאן דאיצטריך לומר פך, ולנדויי בנדוי ובשמתא על ההוא מרע, ואיהו תוהא סגי לגבן. חדי רבי אלעזר וחדו חברייא.

אמר רבי אלעזר אי האי ספרא הוה לגבן, נחמי מאי איהו. אמר, אנא אמסר במסירה על מנת לאחואה (לאחואה) לבוצינא קדישא. ותנינן, אמר רבי אלעזר, ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירחי, ואשכחנא ביה נהורין

שמעתי מהרופא הזה ומהספר הזה, חוץ מפעם אחת שאמר לי סוחר אחד ששמע מאביו, שרופא אחד היה בקמיו, שכשהיה מסתפל באדם פשהוה בבית חליו, היה אומר: זה יחיה, וזה ימות. והיו אומרים עליו (שהוא היה צדיק) ירא חטא, וכל מי שלא יכול היה להשיג (לקנות) מה שצריך, הוא היה קונה לו ונותן משלו, והיו אומרים שאין חכם בעולם כמותו, ובתפלתו היה עושה יותר ממה שהיה עושה בידיו, וכדומה לנו, זה היה אותו רופא. אמר אותו סוחר, ודאי ספרו בדי הוא, שירשתיו מסבי, וכל דברי אותו הספר התיסרו כלם על סודות התורה, וסודות נסתרים מצאתי בו.

ודברי רפואה שהוא אמר שלא ראוי לעשותם, פרט למי שהוא ירא חטא, והם ממה שהיה עושה בלעם, שהיה לוחש לחשים על חולה, והיה אומר בפיו ומיד מתרפא, וכלם מבררים באותו הספר.

ואמר זה אסור וזה מותר למי שירא חטא, משום שחטאים רבים אמר שרפואתם תלויה בלחש הפה, והם מצד הנחש, וממם מצד הקסם. וכל אותם שאסור לומר בפה ואסור לעשות במעשה היה אומר. עד שמצאתי במחלות ידועות שצריך לומר פך ולנדות בנדוי ושמתא על אותו חלי, וזו תמיהה גדולה לנו. שמחו רבי אלעזר ושמוחו החברים.

אמר רבי אלעזר, אם היה לנו ספר זה, נראה מהו. אמר, אני אמסר במסירה על מנת להראות למנורה הקדושה. ושנינו, אמר רבי אלעזר, אותו ספר היה בדי שנים עשר חדשים, ומצאתי

עלאין. פד מטינא לאינון רזין דהוו מבלעם תוהנא.

אורות עליונים. כשהגעתי לאותם סודות שהיו מבלעם, תמהתי.

יום אחד לחשתי במקום אחד, והיו האותיות עולות ויורדות, עד שראיתי בחלום ואמר לי, מה לך להכנס בתחום שאינו שלך? התעוררתי, והיה רע לפני על סודות נסתרים שהיו שם. שלחתי לאותו יהודי ונתתי לו הספר, ובסודות של בלעם מצאתי מאותם שמות המלאכים ששלח לו בלק ולא היו מסתדרים על תקונייהם.

וזמא חד לחישנא באתר חד, והוו אתוון סלקן ונחתן. עד דחמינן בחלמא ואמר לי, מה לך למיעל בתחומא דלאו דילך. אתערנא ואבאיש קמאי על רזין סתימין דהוו תמן, שדרנא להווא יודאי ויהיבנא ליה ספרא. וברזין דבלעם אשפחנא מאינון שמהן דמלאכים דשדר ליה בלק, ולא הוו מתסדרן על תיקונייהו.

אבר' כמה זיני אסוותא אשפחנא ביה דקא מתתקני על תקוני אורייתא ורזין סתימין דיליה. וחמינא דאינון בחסידותא וצלותין לקודשא בריך הוא.

וא' תימא דהוה עביד אסוותא בפסוקי דאורייתא, חס ושלום. אלא הוה אמר רזין דאורייתא, ועל ההוא רזא אפיק רזין דאסוותא, דלא חמינא כההוא גוונא לעלמין. אמיןא, בריך רחמנא דאחפים לבני נשא בחכמתא דלעילא. ומאינון מלין דבלעם נסיבנא. וחמינא בהו, דלא הוה בעלמא חפים בחרשין פגיניה. אמיןא, בריך רחמנא דבטיל מעלמא חרשין דלא יטעון בני נשא מבתר דחלתא דקודשא בריך הוא. ע"כ: (עד כאן מחהשמות).

ואם תאמר שהיה עושה רפואה בפסוקי התורה - חס ושלום! אלא היה אומר סודות התורה, ועל אותו סוד מוציא סודות רפואה שלא ראיתי כאלה לעולמים. אמרתי, ברוך הרבמן שהחכים בני אדם בחכמה עליונה. ומאותם דברים של בלעם לקחתי, וראיתי בהם שלא היה בעולם חכם בכשפים כמוהו. אמרתי, ברוך הרבמן שבטל מהעולם כשפים, פדי שלא יטעו בני אדם מאחר יראת ה': ע"כ מההשמות.

אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק, פנחס וסיעתיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על חלליהם. ותנינן, בקרתא דמדן הוה עביד בחכמתא דחרשוי, דטאסין באורא הוא ומלכי מדן. ואלמלא ציץ הקדשה יתפלת פנחס שהפילו על ההרוגים. זהו שכתוב על חלליהם, וכתוב (יהושע ו) ואת בלעם ואת בלעם

אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק, פנחס וסיעתיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על חלליהם. ותנינן, בקרתא דמדן הוה עביד בחכמתא דחרשוי, דטאסין באורא הוא ומלכי מדן. ואלמלא ציץ הקדשה יתפלת פנחס שהפילו על ההרוגים. זהו שכתוב על חלליהם, וכתוב (יהושע ו) ואת בלעם ואת בלעם

אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק, פנחס וסיעתיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על חלליהם. ותנינן, בקרתא דמדן הוה עביד בחכמתא דחרשוי, דטאסין באורא הוא ומלכי מדן. ואלמלא ציץ הקדשה יתפלת פנחס שהפילו על ההרוגים. זהו שכתוב על חלליהם, וכתוב (יהושע ו) ואת בלעם ואת בלעם

הָרְגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֶרֶב. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל זֶה יִדְעָתִי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, כָּל דְּבָרֵי בִלְעָם הִרְשַׁע הִרְשַׁע תְּקִיפִים הֵם, וְהָרִי פְרֻשֵׁיהַּ הַחֲבָרִים, שִׁכְתוּב (דברים לה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. וְאָמְרוּ, בְּיִשְׂרָאֵל לֹא קָם, אֲבָל בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם קָם, וּמִיֵּהוּ? בִלְעָם, וְהָרִי בְּאֲרֻנוֹ הַדָּבָר, מֹשֶׁה אֵין כְּמוֹתוֹ בְּתַרְסִים הָעֲלִיוֹנִים, בִלְעָם אֵין כְּמוֹתוֹ בְּתַרְסִים הַתַּחְתּוֹנִים. זֶה בְּצַד הַתְּקֻדָּה, וְזֶה בְּצַד שְׂמָאל. וְאִם כָּל זֶה הֵיזָה בְּיָדוֹ וְכָל כֶּף תְּקִיף בְּחֶכְמָתָא, אָדָם שִׁישְׁבַח אֶת עֲצָמוֹ בְּכַח תְּקִיף, שִׁכְתוּב (במדבר כג) וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֹּה - אֶעֱקֹר אֶת כֹּה מִזֶּה, אֵיךְ יִכְלוּ לְהִרְגוֹ?

אָמַר בְּסֵפֶר חֲכֻמַּת שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ כֶּף אָמַר: שְׁלֹשָׁה סִימָנִים הֵם; סִימָן לַעֲבֵרָה - יִרְקוֹן. סִימָן לְשִׁטוֹת - דְּבָרִים. סִימָן שְׁלֹא יוֹדַע כְּלוּם - שְׂבָחִים. וְזֶה הַכְּרִיעַ לְשֹׁאֵר, שׁוֹטָה בְּכָל עֲבֻרוֹת, הַכֹּל יֵשׁ בּוֹ.

וְהָרִי כְּתוּב (משלי כו) יִהְלַךְ זֶר וְלֹא פִיךָ. וְאִם לֹא זֶר - פִּיךָ! - לֹא כֶּף. אֲלֵא אִם אֵין מִי שְׂמַכִּיר אוֹתְךָ, פִּתַח פִּיךָ לְדַבֵּר בַּתּוֹרָה וּלְהוֹדִיעַ דְּבָרֵי אֱמֶת בַּתּוֹרָה, וְאִז פִּתְחוֹן פִּיךָ בַּתּוֹרָה יִשְׂבַּחוּ דְּבָרֶיךָ וְיִדְעוּ מִי אַתָּה, שְׂאֵין דְּבָר בְּעוֹלָם שְׂמוּדִיעַ עַל הָאִישׁ אֲלֵא בְּזִמְן שְׂפֹתַח פִּיו. פִּיו מוֹדִיעַ לְבְנֵי אָדָם מִי הוּא.

אוֹתוֹ בִלְעָם הִרְשַׁע, תִּשְׁבַּחוֹת מְשַׁבַּח עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם כָּל זֶה גִּבְּתַת דַּעַת הֵיזָה גּוֹנֵב, וְהַתְּעַלָּה בְּדְבָרָיו. בְּדְבָרִים קִטְנִים הֵיזָה עוֹשֶׂה גְדוֹלִים. מַה שְׂאָמַר עַל אוֹתָן מַעֲלוֹת, דְּבָרֵי טְמֵאָה הֵיזָה אוֹמֵר, וְאֵמֶת אָמַר. אֲבָל אוֹתוֹ

בְּזֶן בְּעוֹר הַקּוֹסֶם הָרְגוּ בְּחֶרֶב. אָמַר לֵיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל דָּא יִדְעָנָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, כָּל מְלוֹי דְּבִלְעָם חֲיִיבָא, תְּקִיפִין אֵינוֹן, וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבָרִיָּא, דְּכַתִּיב (דברים לה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה, וְאָמְרוּ, בְּיִשְׂרָאֵל לֹא קָם אֲבָל בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם קָם, וּמְנוּ. בִלְעָם, וְהָא אוֹקְמִנָא מְלָה, מֹשֶׁה לִית דְּכוּוֹתִיהּ, בְּכַתְרִין עֲלָאֵין. בִלְעָם לִית דְּכוּוֹתִיהּ, בְּכַתְרִין תַּתְּאֵין. דָּא בְּסֵטְרָא דְקִדּוּשָׁה, וְדָא בְּסֵטְרָא דְשְׂמָאֲלָא. וְאִי כָל דָּא הוּהוּ בִיּוּדִיהּ, וְכָל כֶּף תְּקִיף בְּחֶכְמָתָא, גָּבַר דִּישְׁבַּח גְּרַמְיָהּ בְּחִילָא תְּקִיף, דְּכַתִּיב וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעֱקֹר לְכֹה מֵהָא. הֵיאָךְ יִכְלוּ לְקַטְלָא לֵיהּ.

אָמַר בְּסֵפֶר דְּחֲכֻמַּת שְׁלֹמֹה מְלָכָא הַכִּי אָמַר, תְּלַת סִימָנִין אֵינוֹן. סִימָן לַעֲבֵרָה, יִרְקוֹן. סִימָן לְשִׁטוֹת, מְלִיץ. סִימָן דְּלֹא יוֹדַע כְּלוּם, שְׂבוּחִי. וְדָא אֲכַרַע לְשֹׁאֵר, שׁוֹטָה בְּכָל עֲבֻרוֹת, כָּלָא אֵית בֵּיהּ.

וְהָא כְּתִיב (משלי כו) יִהְלַךְ זֶר וְלֹא פִיךָ, וְאִם לֹא זֶר. פִּיךָ. לֹא הַכִּי. אֲלֵא אִי לֹא הוּי מֵאֵן דְּאִשְׁתְּמוּדַע לָךְ, אִפְתַּח פּוּמְךָ לְמַלְלָא בְּאוֹרֵייתָא, וְלֹאודַעָא מְלִי קְשׁוּט בְּאוֹרֵייתָא. וּכְדִין פְּתִיחוּ דְּפוּמְךָ בְּאוֹרֵייתָא, יִשְׂבַּחוּן מִלְךָ, וְיִנְדְּעוּן מֵאֵן אַנְתָּ, דְּלִית מְלָה בְּעֲלָמָא דִּישְׁתְּמוּדַעוֹן לֵיהּ לְפָר נֶשׁ, אֲלֵא בְּזִמְנָא דְּאִפְתַּח פּוּמִיהּ. פּוּמִיהּ הוֹדַע לְבְנֵי נֶשׂא מֵאֵן הוּא.

וְהוּא רִשָּׁע דְּבִלְעָם, שְׂבוּחִי מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה בְּכָלָא. וְעַם כָּל דָּא, גְּנִיבוּ דְדַעְתָּא קָא גְּנִיב, וְאִסְתַּלַּק בְּמְלוֹי. בְּמְלִיץ זְעִירִין, הָהוּ עֲבִיד רְבָרְבִין. מַה דְּאָמַר עַל אֵינוֹן דְּרַגְזִין מְלִיץ מְסֻאֲבִין הָהוּ אָמַר, וּקְשׁוּט אָמַר. אֲבָל הוּא רִשָּׁע הוּהוּ אָמַר וּמְשַׁבַּח

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב ה'ש"ר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְתֵיבַת עֲוֹנוֹתַי

מִנְקֵד

וּבֹ
ט"ז
סְפָרִים

סֵפֶר

מֵאֲזֹרוֹת
הַיָּהָר

מִנְקֵד

וּבֹ ט"ז סְפָרִים